

ном України «Про державні лотереї в Україні».

Все змінилось 14 липня 2020 року із прийняттям Закону України «Про державне регулювання діяльності щодо організації та проведення азартних ігор». В Україні став легалізований гральний бізнес. Даним законом зокрема регулюється організація та проведення азартних ігор в мережі Інтернет. Таким чином ставки на спорт легалізовано, але ст. 369-3 Кримінального кодексу України передбачено кримінальну відповідальність за порушення заборони розміщення ставок на спорт, пов'язаних з маніпулюванням офіційним спортивним змаганням з одержанням в результаті цього неправомірної вигоди.

Спорт вже далекий від ідеальної концепції П'єра де Кубертена. Спорт високих досягнень все частіше використовують для збагачення, отримання політичних переваг та злочинної діяльності.

Оцінка грального бізнесу як негативного соціального явища не є однозначною, про що свідчать різні підходи держав світу щодо нормативно- правового регулювання організації та участі в азартних іграх [2, с. 12]. Однак, погоджуємося з думкою С. Рябчука, що гральний бізнес є вкрай небезпечним видом господарської діяльності, що підриває соціально-економічну атмосферу життєдіяльності суспільства. Небезпечність цього виду діяльності полягає в тому, що цей вид господарської діяльності нерозривно пов'язаний з таким суспільним явищем, як азартні ігри, які в свою чергу виявляють руйнівний вплив на особистість гравця, спричиняючи у деяких випадках патологічну залежність до них [3 с. 191].

З вище викладеного, вважаємо, що легалізація грального бізнесу в Україні є передчасним і необґрунтованим кроком законодавця. Приймаючи даний закон Верховна Рада передбачала в подальшому поповнення державного бюджету через оподаткування азартних ігор і букмекерської діяльності, залишаючи на задньому плані негативні наслідки, які можуть настати в суспільстві за допомогою реклами в ЗМІ. Тому, можемо дійти до висновку, що розглянута тема є актуальною та перспективною в подальшому науковому дослідженні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Э. Мельникова Почему они совершают преступления? Москва. Молодая гвардия. 1974, 124 с.
2. Філютович-Герасименко В.С. Адміністративно-правові засади протидії незаконному гральному бізнесу в Україні : дис. ... канд. юрид. наук. Харків, 2016. 246 с.
3. Рябчук С.В. Кримінологічна характеристика та запобігання гральному бізнесу : дис. ... канд. юрид. наук. Харків, 2018. 218 с. URL: https://ivpz.kh.ua/wp-content/uploads/2019/03/diss_riabchuk_07_03_19.pdf (дата звернення: 03.10.2020).

Аліна Антипова

здобувач вищої освіти факультету підготовки фахівців для підрозділів стратегічних розслідувань

Науковий керівник:

Наталія Комих

*доцент кафедри гуманітарних дисциплін та психології поліцейської діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат соціологічних наук, доцент*

ГЕНДЕРНІ СТЕРЕОТИПИ В ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ

У сучасному суспільстві ми часто стикаємося з різноманітними стереотипами, найчастіше вони проявляються, саме у гендерному питанні. Надзвичайно важливим є питання про визначення соціального статусу жінки-правоохоронця. Диференціація причин присутності

жінок в органах внутрішніх справ, з точки зору чоловіків і жінок, обумовлена стереотипами сприйняття особливостей гендерної поведінки в цілому. Так, на думку чоловіків, до таких причин належать бажання жінок: створити сім'ю, вийти заміж, забезпечити себе матеріально, довести, що вони не гірше за чоловіків. На думку жінок, вони стають працівниками поліції, бо прагнуть уникнути безробіття; приваблюють певні пільги, сімейні традиції; чоловічий склад характеру; прагнення до самовираження.

Прихід жінок на службу в правоохоронні органи – закономірний процес розвитку гендерних відносин та впровадження політики гендерної рівності в усіх сферах суспільства. В прагненні досягнути гендерної рівності не слід забувати про розповсюдженість традиційних гендерно-рольових стереотипів. Гендерні стереотипи є найбільш стійкими соціальними стереотипами. Служба в органах поліції висуває до жінок вимоги, які суперечать всім традиційним стереотипам фемінноорієнтованої гендерної поведінки та підтримує маскуліну. Так під час своєї професійної діяльності жінки не раз стикаються саме зі стереотипом, що вони не повинні працювати в поліції, а якщо й працюють, то необхідно, щоб вони працювали лише з документами. Відтак, ми розуміємо, що наше суспільство, ще й досі не позбавилось від гендерних стереотипів.

Проте розглядаючи дану ситуацію зі стереотипом про те, що жінка не повинна працювати в поліції необхідно також звернути увагу на те, що без участі жінок у даній сфері було б набагато тяжче.

Яскравим прикладом спростування даного стереотипу виступає ст. 34 закону України «Про Національну поліцію» в якому чітко зазначено, що поверхневу перевірку може здійснювати поліцейський відповідної статі. Тобто ми розуміємо, що участь жінок у даному превентивному заході є необхідною [1].

З метою подолання гендерної нерівності у 2016 році було видано два накази Міністерства оборони, які розширили штат до 160 посад для жінок у Збройних Силах України. Така відсоткова статистика вказує на реальні прогресивні зміни в політиці гендерної рівності. На наш погляд ці впровадження якісно впливають на руйнування застарілих стереотипів пов'язаних з роботою жінок у даній структурі [2, с. 6].

Відтак, за даними опитування дівчат курсантів, кар'єрні очікування не піднімаються вище посади заступника начальника або начальника відділення. Водночас хлопці-курсанти хотіли б стати заступником начальника або начальником райвідділу, отримати посаду в міністерстві. Серед пояснень більш низьких вимог до кар'єри з боку дівчат на першому місці стоїть побоювання не справитися з виконанням сімейних ролей та небажання демонструвати жорсткий авторитарний стиль керівництва.

Також слід зазначити, що колеги та вище керівництво пропонує на керівну посаду частіше чоловіка, аніж жінку, оскільки надає перевагу усталеним стереотипам статевої приналежності до певних ієрархічних ланок. Таким чином, поки наявний небажаний, з точки зору ефективності взаємодії, гендерний вплив на професійну діяльність працівників. Саме тому ми з впевненістю можемо зазначити, що стереотипи значною мірою впливають на професійну діяльність жінок – правоохоронців.

Отже, ми можемо дійти висновку, що гендерні стереотипи це лише пережитки минулого й вони негативно впливають на сьогодишнє життя жінок. Відтак при працевлаштуванні та подальшій роботі необхідно звертати увагу не на стать людини, а насамперед на моральні якості, глибоке знання, правосвідомість, прийняття рішень у різних, інколи й екстремальних умовах, волю, витримку, можливість розібратися спокійно у складних питаннях – це далеко не вичерпний перелік якостей, якими має володіти працівник правоохоронних органів. Правильне розуміння і застосування психологічних якостей працівників-правоохоронців при виконанні правоохоронних функцій забезпечить суспільству можливість максимально використовувати соціально-психологічний ресурс як жінок, так і чоловіків, що несуть службу в органах внутрішніх справ України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Закон України : Про Національну поліцію від 02.07.2015 № 508-VIII URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19/ed20180831#Text>
2. Гаркуша А. Г. Гендерний паритет: жінка в Національній поліції. *Теорія та практика державного управління і місцевого самоврядування* 2019 № 1. С.23-30

Богдан Арнаутів

здобувач вищої освіти юридичного факультету

Науковий керівник:

Олена Орлова

доцент кафедри загальноправових дисциплін

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

кандидат юридичних наук, доцент

ПРАВО ДИТИНИ НА ІМ'Я: ФІЛОСОФСЬКО-ПРАВОВИЙ ДИСКУС

В умовах інтеграції України в Європейський Союз актуалізуються права людини, що дають нам підстави для дослідження цього питання.

Вибір ім'я для дитини є творчим, спірним та важливим процесом, що в кінцевому результаті визначить її долю. У нас час багато батьків підхоплюють хвилю «трендових» імен і в погоні за найунікальнішими доходять до абсурду. В деяких країнах вважають, якщо батьки дають новонародженому ім'я не усвідомлюючи, як воно вплине на життя дитини в майбутньому, держава має право втручання і заборону вписувати химерне ім'я в перші документи дитини. В народному фольклорі зазначається: «Як назвеш корабель, так він і попливе».

Питання проблеми прав дитини піднімаються в працях багатьох вчених та науковців, зокрема: М. Агарков, Дж. Ван Б'юрен, К. Вентцель, І. Гончар, Н. Горобець, А. Махоммад, Р. Стефанчук та інші.

Одним із основних актів з цього питання є ратифікована Україною Конвенція ООН «Про права дитини», згідно якої визначається, що кожна дитина має право на гідний розвиток особистості, моральну, духовну та соціальну незалежність, як члена суспільства.

Право дитини на ім'я належить до числа основних прав, оскільки ім'я – це перша відправна точка як для дитини, так і для суспільства, що слугує засобом ідентифікації дитини та її родини. Хоча в міжнародну та національну законодавстві це право сформульовано як право дитини, через нездатність дитини в момент народження обирати собі ім'я, здійснення цього права покладається на батьків від імені дитини. Одним із наслідків цього є те, що, хоча діти і мають право на ім'я, вони, згідно міжнародним правом, не мають права на ім'я за власним вибором.

Визначаючи дане поняття, можна зазначити, що з плином часу серед суспільства можуть складатися певні стереотипи та асоціації пов'язані з ім'ям людини. Навіть при знайомстві, ми звертаємо велику увагу на ім'я, що змінює одразу наше ставлення до особистості. Це підтверджує вплив ім'я на долю людини. Кожне ім'я має свій персональний образ, який склався шляхом історії, це може бути пов'язано з видатною персоналією, яка залишила свій слід в існуванні людства. Прикладом може стати королівські династії різних часів, де одні й ті ж самі імена повторювались з покоління в покоління. І до сьогодні, існує тенденція називати дітей в честь успішних та знаменитих людей.

Імена особи також можуть впливати на їх стан здоров'я, як зазначав Т.Уестон у своїй роботі, що пацієнти, чий імена починаються з літер останньої третини алфавіту, у три рази частіше схильні до серцево-судинних захворювань [1, 15].